

Arrest

nr. 239 871 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam
en samen met haar echtgenoot X,
als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en samen met haar echtgenoot X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 7 september 2019 en dienen een verzoek om internationale bescherming in op 11 september 2019.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald werd hen op 26 juli 2018 de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 26 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Bij arrest met nummer 234 802 van 2 april 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep van deze beslissingen.

Op 8 mei 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 247 806.

Op 8 mei 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam S. O. (...)

+ 2 kinderen: A., Ze. (...) (xxx);
A., Za. (...) ((xxx))

voornaam : I. (...) geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : R. A. E. (...) nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

- “- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 62, §2 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

De verzoekende partij had kunnen toelichten dat mevrouw S. O. I. (...) hoogzwanger is. De verwachte bevallingsdatum werd eerder vastgesteld op 4 juli 2020 (stuk 4), waarbij reeds werd vastgesteld dat een

bevalling zeer waarschijnlijk via een keizersnede zal moeten verlopen. Mevrouw S. O. I. (...) beviel op 3 juli 2018 van haar tweeling met een keizersnede (stuk 7).

Dokter A. B. A.-L. (...) bevestigt daarnaast dat, gelet op de situatie van mevrouw S. O. I. (...) en de richtlijnen rond Covid-19, een verplaatsing buiten België gevaarlijk is voor zowel de moeder als het ongeboren kind (stuk 3), terwijl verzoekster met de bestreden beslissing het land dient te verlaten.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Mevrouw S. O. I. (...) is hoogzwanger. De verwachte bevallingsdatum werd eerder vastgesteld op 4 juli 2020 (stuk 4), waarbij reeds werd vastgesteld dat een bevalling zeer waarschijnlijk via een keizersnede zal moeten verlopen. Mevrouw S. O. I. (...) beviel op 3 juli 2018 van haar tweeling met een keizersnede (stuk 7).

Dokter A. B. A.-L. (...) bevestigt daarnaast dat, gelet op de situatie van mevrouw S. O. I. (...) en de richtlijnen rond Covid-19, een verplaatsing buiten België gevaarlijk is voor zowel de moeder als het ongeboren kind (stuk 3).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van artikel 3 EVRM, artikel 3 IVRK en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

5. De verzoekende partij wijst er nog op dat, via de verplichting tot formele motivering, de gemachtigde in elk geval uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM werd voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is. Meer nog, er blijkt op geen enkele manier dat de gemachtigde met hun specifieke situatie heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing in elk geval artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM evenals de artikelen 62, §2 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"2.2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het hoorrecht ;
- de rechten van verdediging ;
- artikel 3 EVRM ;
- artikel 3 IVRK ;

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel ,
- de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing “met miskenning van bepaalde rechten werd genomen”, waardoor aan de verzoekende partij “bepaalde rechten werden ontnomen”. Concreet meent de verzoekende partij dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing had moeten worden gehoord, alsook dat niet-afdoende rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde van de Minister had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat rekening werd gehouden met 1) het hoger belang van de kinderen, 2) het familieleven van de verzoekende partij en 3) het feit dat de verzoekende partij zwanger is.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Specifiek voor wat betreft de bewering dat het voor de verzoekende partij en haar ongeborn kind gevaarlijk zou zijn om België te verlaten, merkt verweerder op dat voormeld gevaar door de behandelende arts van de verzoekende partij integraal wordt gekoppeld aan het covid19-virus.

Nergens uit de voorgelegde stukken van de verzoekende partij, evenmin als uit de beschouwingen van de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij specifiek omwille van gebeurlijke complicaties bij de zwangerschap in de onmogelijkheid zou zijn om te reizen.

Er wordt enkel -zonder enige bijkomende stavingstukken- voorgehouden dat het gevaarlijk zou zijn om te reizen, omwille van het covid19-virus.

Dienaangaande moet evenwel worden opgemerkt dat de verzoekende partij volstrekt niet aantoont dat het onmogelijk zou zijn om -mits het in acht nemen van de nodige voorzorgsmaatregelen- veilig naar Griekenland te reizen, hetgeen a fortiori klemt nu zowel in Griekenland als in België de maatregelen betreffende het covid19-virus reeds in aanzienlijke mate zijn teruggeschoefd, hetgeen impliceert dat het actuele besmettingsgevaar niet meer hoog wordt ingeschat.

Terwijl de zwangerschap van de verzoekende partij hoe dan ook van tijdelijk aard is, evenals de strikte maatregelen betreffende het covid19-virus, zodat niet kan worden ingezien om welke reden voormelde elementen van aard zouden kunnen zijn om zich te verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij elementen had kunnen bijbrengen, dewelke de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ervan zouden hebben kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen.

In de mate dat de verzoekende partij beweert dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie, kan verweerder enkel vaststellen dat door de verzoekende partij abstractie wordt gemaakt van de duidelijke stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie voorafgaand aan de bestreden beslissing wel degelijk een afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, minstens blijft zij volkomen in gebreke om zelfs maar aannemelijk te maken met welke elementen door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Verweerder stelt vast dat de kritiek van de verzoekende partij integraal gestoeld is op het feit dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk motiveert nopens haar gezondheidstoestand, dan wel nopens haar gezinsleven in het Rijk of het hoger belang van haar (meerderjarige) kinderen.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in de synthesesnota dd. 08.05.2020 uitdrukkelijk verwezen is naar de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen.

Specifiek voor wat betreft deze synthesesnota, kan worden vastgesteld dat volgende overwegingen werden gemaakt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde tijdens haar interview bij de DVZ (dd. 07.10.2019) in België te verblijven met haar twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van beide minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten

- Gezins- en familielevens : Betrokkene verklaarde tijdens haar interview bij de DVZ (dd. 07.10.2019) in België te verblijven met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene (dd. 07.10.2019) een oom in België en een oom in Duitsland te hebben, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene

- Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde tijdens haar interview bij de DVZ (dd. 07.10.2019) dat haar dochter voedingsallergieën zou hebben. Betrokkene legde bij het CGVS een attest neer in verband met haar zwangerschap. Op heden is de DVZ echter niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

- Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij eenvoudigweg grondslag, daar waar zij meent dat niet-afdoende rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota (...) van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik stukken heeft bijgebracht, waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar zwangerschap niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om te reizen.

Terwijl hoe dan ook moet worden vastgesteld dat evenmin de naderhand voorgelegde stukken, waarmee de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uiteraard geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing, van aard zijn om te besluiten dat aan de verzoekende partij geen een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) had mogen worden betekend.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder verder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Louter ten overvloede merkt verweerder nog op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet . Dit artikel luidt uitdrukkelijk:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27.11.2019 het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk werd verklaard, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing bevestigde.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in toepassing van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard.

De gemachtigde heeft dienaangaande kennelijk geen discretionaire bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Minister tot de bestreden beslissing kon besluiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende”

wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”. Daarnaast wordt nog toegelicht dat op 27 november 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en op 2 april 2020 het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing geen motivering over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat. De rechtspraak van de Raad van State stelt evenwel dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden waar zij menen dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2 *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreassanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101;

1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

3.1.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk. Waar verzoekers evenwel laten uitschijnen dat in de bestreden akte zelf motieven dienden te worden opgenomen aangaande het hoger belang van hun kinderen, hun gezins- en familieleven en aangaande hun gezondheidstoestand, kan de Raad hen niet volgen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet behelst op zich immers geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, maar niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

In het administratief dossier bevindt zich een nota opgesteld op 8 mei 2020 door M.R., een gemachtigde van de bevoegde minister. Deze gemachtigde nam op dezelfde dag ook de bestreden beslissing. Deze nota luidt als volgt:

“Evaluatie artikel 74/13

S.O., I. (...)

Alias: <AANVULLEN – ALIAS>

N.N. (...)

Geboren te R. A. E. (...) op (...).1990

Onderdaan van Syrië (Arabische Rep.)

verblijvende te (...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

° *Hoger belang van het kind* : Betrokkene verklaarde tijdens haar interview bij de DVZ (dd. 07.10.2019) in België te verblijven met haar twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de beide minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

° *Gezins- en familielevens*: Betrokkene verklaarde tijdens haar interview bij de DVZ (dd. 07.10.2019) in België te verblijven met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene (dd. 07.10.2019) een oom in België en een oom in Duitsland te hebben, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.

° *Gezondheidstoestand*: Betrokkene verklaarde bij de DVZ (dd. 07.10.2019) dat haar dochter voedselallergieën zou hebben. Betrokkene legde bij het CGVS een attest neer in verband met haar zwangerschap. Op heden is de DVZ echter niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

° *Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Verzoekers werpen op dat indien zij gehoord zouden zijn geweest, zij hadden kunnen toelichten dat verzoekster hoogzwanger is en de verwachte bevallingsdatum werd vastgesteld op 4 juli 2020 (zie stukkenbundel verzoekers, stuk 4). De bevalling zal zeer waarschijnlijk via een keizersnede verlopen, ook in 2018 beviel verzoekster via een keizersnede van een tweeling.

Uit de synthesesnota van 8 mei 2020 blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op de hoogte was van de zwangerschap van verzoekster.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat de Raad op 2 april 2020 het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019 heeft verworpen.

In het arrest met nummer 234 802 van 2 april 2020 oordeelde de Raad onder meer als volgt:

"Uit de bij aanvullende nota voorgelegde attesten van dokter V. (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat verzoekster is uitgerekend voor 4 juli 2020 en dat het mogelijk is, gelet op haar keizersnede in het verleden, dat zij heden mogelijk opnieuw een keizersnede zou moeten ondergaan en oppert de arts dat het opportuun zou zijn dat verzoekster verdere medische begeleiding zou krijgen van haar zwangerschap in België. Er dient evenwel op gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers in Griekenland toegang hadden tot medische zorgen (verzoekster onderging er een keizersnede en de dochter van verzoekers werd meermaals behandeld omwille van haar koemelkallergie) en maken zij in casu niet aannemelijk dat zij niet langer toegang zouden hebben tot medische zorg in Griekenland. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen bij een terugkeer naar Griekenland."

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat deze beoordeling op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, dit is één maand na 's Raads arrest met 234 802 van 2 april 2020, niet langer actueel zou zijn. Ook in het kader van het huidig voorliggend verzoekschrift betwisten verzoekers niet dat verzoekster in het verleden in Griekenland een keizersnede onderging. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij niet langer toegang zouden hebben tot de medische zorg in Griekenland.

3.1.3.4. Daarnaast werpen verzoekers op dat indien zij gehoord zouden zijn geweest zij erop hadden kunnen wijzen dat hun arts heeft bevestigd dat een verplaatsing buiten België voor verzoekster gelet op haar situatie en de richtlijnen rond covid-19 gevaarlijk is voor zowel verzoekster als haar ongeboren kind.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoekster niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt erop gewezen dat de huidige maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en ook in Griekenland gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen

geen afbreuk aan het feit dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verwerende partij op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

3.1.3.5. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekster in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekers beperken zich in het middel tot een verwijzing naar de Covid-19 crisis. De Raad herhaalt dat verzoekster niet wordt vastgehouden, dat er momenteel geen gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voorzien en dat de verwerende partij in voorkomend geval alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen die op dat ogenblik gelden. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij als gevolg van de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.6. Verzoekers voeren ook de schending aan van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag). Zij brengen in dit verband eenzelfde betoog naar voor zoals zij dit naar voor brengen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Hierop werd reeds ingegaan. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

3.1.3.7. Verzoekers maken niet aannemelijk dat wanneer zij gehoord zouden zijn voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zij elementen hadden kunnen aanreiken die de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren of dat zij elementen hadden kunnen aanreiken waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop zou kunnen hebben gehad.

3.1.3.8. Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

3.1.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.1.3.11. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij verblijft in België. De bestreden beslissing stelt vast dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en legt een "terugkeerverplichting" op.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Syrië ("nationaliteit: Syrië") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

Nergens wordt - in het kader van de terugkeerverplichting - vermeld dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en zich, derhalve, dient te begeven naar Griekenland. Er wordt evenmin uitgesloten dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Syrië, waardoor er een reëel risico is dat de verzoekende partij in een situatie zal terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 november 2019. Onder punt C van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 november 2019 werd uitdrukkelijk genoteerd: "Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië". Derhalve dient de verwerende partij met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel. Een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt op zich immers niet alleen vast dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar legt eveneens een terugkeerverplichting op.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM omwille van de toekende vluchtelingenstatus in Griekenland. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om

het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekster (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Ondergeschiedt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de internationale bescherming die werd verkregen in Griekenland.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: “beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de verkregen internationale bescherming in Griekenland geen rekening werd gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij wijst tot slot op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (8 mei 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder haar gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoekster om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat verzoekster geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM ;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*
- de artikelen 1 tot en met 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij ingevolge de bestreden beslissing verplicht zou worden om terug te keren naar Syrië, terwijl zij in Griekenland de internationale beschermingsstatus heeft verworven.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij manifest grondslag mist.

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij dat de door de bestreden beslissing opgelegde "terugkeerverplichting" noodzakelijkerwijs impliceert dat zij verplicht wordt terug te keren naar Syrië.

Het is in dit kader zeer opmerkelijk dat de verzoekende partij weliswaar de definitie van het begrip "terugkeer" ex artikel 1 van de Vreemdelingenwet weet te citeren, om vervolgens volkomen abstractie te maken van het feit dat terugkeer ook betrekking kan hebben op "een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf".

Gelet op het feit dat de verzoekende partij in Griekenland een internationale beschermingsstatus ontving, valt redelijkerwijs niet in te zien om welke reden de bestreden beslissing geen terugkeer naar Griekenland zou kunnen betekenen voor de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat hieraan volledig voorbij in haar inleidend verzoekschrift.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd in de synthesesnota dd. 08.05.2020 overigens ook uitdrukkelijk bevestigd dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering naar het land van herkomst (i.e. Syrië) tot gevolg kan hebben, specifiek gelet op de in Griekenland verworven internationale beschermingsstatus.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Daar waar de vermeende schending van artikel 3 EVRM in het tweede middel volledig wordt opgehangen aan een gebeurlijke terugkeer naar Syrië, kan enkel worden vastgesteld dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist en zij derhalve verkeerdelijk de mening is toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In de mate dat de verzoekende partij in haar tweede middel opnieuw een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanhaalt, kan verweerder enkel verwijzen naar de omstandige repliek hieromtrent in reactie op het eerste middel van de verzoekende partij. De desbetreffende uiteenzetting dient alhier als integraal hernomen te worden beschouwd.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de

internationale beschermingsstatus van de verzoekende partij in Griekenland, zodat de verzoekende partij niet ernstig anders kan voorgehouden.

Het loutere feit dat hieromtrent niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar de heersende crisis ingevolge Covid-19, waarbij zij stelt dat het onverenigbaar is met de federale maatregelen tegen dit virus om het grondgebied te moeten verlaten. De verzoekende partij wijst op het feit dat elke verplaatsing moet worden vermeden.

Verweerder merkt vooreerst op dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat enkel niet-essentiële verplaatsingen geïsoleerd worden door de maatregelen tot voorkoming van de verdere verspreiding van het covid 19-virus. Daar waar aan de verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissing uitdrukkelijk de verplichting wordt opgelegd om het Belgische grondgebied te verlaten, toont zij niet aan dat het onmogelijk zou zijn om gevolg te geven aan deze verplichting.

De loutere bewering dat “de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn” volstaat uiteraard niet om te besluiten dat een terugkeer naar Griekenland niet mogelijk zou zijn, inzonderheid vermits een terugkeer voor Griekse onderdanen én personen met een verblijfsrecht in Griekenland op geen enkel ogenblik uitgesloten is geweest onder de geldende maatregelen betreffende het covid19-virus (dewelke overigens hoe dan ook inmiddels in aanzienlijke mate zijn teruggedroefd).

De verzoekende partij toont ook niet aan dat een eventuele verplaatsing in uitvoering van de bestreden beslissing noodzakelijkerwijs onverenigbaar zou zijn met het algemeen belang of de volksgezondheid, nu wel degelijk maatregelen kunnen worden genomen ten einde de verplaatsing om veilige wijze te doen verlopen.

In elk geval kan niet ernstig worden voorgehouden dat de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) in de huidige omstandigheden noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 EVRM impliceert.

Terwijl de verzoekende partij nalaat te verduidelijken onder welk van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte elementen de situatie omtrent het covid19-virus zou kunnen begrepen worden, nu voormelde bepaling uitsluitend stelt dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen, het gezinsleven en de (actuele) gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling.

De kritiek van de verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekers verduidelijken niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.2.3.2. Waar verzoekers opnieuw de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan in eerste instantie worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3.1. wordt uiteengezet.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet over de internationale beschermingsstatus van verzoekster in Griekenland en de maatregelen genomen ter bestrijding van het coronavirus wordt benadrukt dat artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.4. Verzoekers benadrukken dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft en een terugkeerverplichting oplegt. Verzoekers werpen op dat de bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Syrië gelet op de vermelding “nationaliteit: Syrië” en dit binnen een termijn van 30 dagen. Verzoekers voeren aan dat nergens wordt vermeld dat verzoekster internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland en zij zich bijgevolg naar Griekenland dient te begeven. Verzoekers voeren aan dat niet kan worden uitgesloten dat verzoekster zal worden overgebracht naar Syrië waardoor er een reëel risico is dat verzoekster zal terechtkomen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers wijzen erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 26 november 2019 onder punt C heeft uiteengezet: “Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië”.

In het administratief dossier bevindt zich een nota opgesteld op 8 mei 2020 door M.R., een gemachtigde van de bevoegde minister. Deze gemachtigde nam op dezelfde dag ook de bestreden beslissing. Deze nota luidt als volgt:

“Evaluatie artikel 74/13

S.O., I. (...)

Alias: <AANVULLEN – ALIAS>

N.N. (...)

Geboren te R. A. E. (...) op (...).1990

Onderdaan van Syrië (Arabische Rep.)

verblijvende te (...)

(...)

° Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit deze nota blijkt dat in tegenstelling tot wat verzoekers opwerpen dat er voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk een individueel en concreet onderzoek werd verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM. Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing pas werd genomen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming had genomen en de Raad op 2 april 2020 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen.

In de bestreden beslissing wordt verder als volgt gemotiveerd:

“het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

Nu verzoekster beschikt over documenten om zich naar Griekenland te begeven, staat het haar vrij om zich naar daar te begeven en dient zij geenszins terug te keren naar het land van haar nationaliteit.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in dit verband niet aangetoond.

3.2.3.5. In de mate dat verzoekers met eenzelfde betoog ook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoeren wordt erop gewezen dat deze bepaling slechts bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Het non-refoulement beginsel ligt niet verrat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook werd hoger al vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM in dat verband niet wordt geschonden.

3.2.3.6. In een tweede onderdeel van het tweede middel benadrukken verzoekers dat de bestreden beslissing ook een terugkeerverplichting oplegt. Verzoekers wijzen echter op de gevolgen van de

heersende crisis ingevolge het coronavirus. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om gedwongen te worden het grondgebied te verlaten. Verzoekers benadrukken dat de grenzen zijn gesloten en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn. Nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoekster niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt herhaald dat de huidige maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en ook in Griekenland gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verwerende partij op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Verzoekers tonen niet op concrete wijze aan dat de verwerende partij, door “*op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis*” rekening te houden in de bestreden beslissing, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou miskend hebben. Hierboven werd reeds gesteld dat dit artikel voorschrijft dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit de bespreking van het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel is reeds gebleken dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden.

3.2.3.7. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekster in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekers beperken zich in het middel tot een verwijzing naar de coronacrisis. De Raad herhaalt dat verzoekster niet wordt vastgehouden, dat er momenteel geen gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voorzien en dat de verwerende partij in voorkomend geval alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen die op dat ogenblik gelden. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij als gevolg van de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.8. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

3.2.3.9. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET